

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/56/2018
Identifikačné číslo spisu:	1513244778
Dátum vydania rozhodnutia:	27.03.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Danica Kočíčková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:1513244778.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a členiek senátu JUDr. Heleny Haukvitzovej a JUDr. Danice Kočíčkovej, v spore žalobcu Ing. A. D., bývajúceho v C., zastúpeného JUDr. Jurajom Hadrbulcom, advokátom so sídlom Riečna 2, Bratislava, proti žalovanému: Podielnicke družstvo Dunaj, so sídlom Bratislava-Rusovce, Vývojová 852, IČO: 00 190 667, zastúpenému Advokátskou kanceláriou Matúš Meheš, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Nevädzova 6C, o zaplatenie 121,14 € s prísl., vedenom na Okresnom súde Bratislava V pod sp.zn. 10C/152/2014, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 9Co/754/2014 zo dňa 10. augusta 2017, takto

rozhodol:

Dovolenie o d m i e t a.

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava V (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 10. septembra 2014 č.k. 10C/152/2014-96 zamietol žalobu o zaplatenie 121,14 € spolu s úrokom z omeškania, špecifikovaným v petite žaloby; o trovách konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 zák.č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku tak, že žalobca je povinný zaplatiť žalovanému náhradu trov konania vo výške 16,50 € a náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 118,27 €, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobca nepredložil také právne relevantné listinné dôkazy, ktorými by preukázal svoju aktívnu legitimáciu v spore. K žalobe síce pripojil originál LV č. XXX zo dňa 1. marca 2013, zrušený dňa 15. apríla 2013 a dohody o užívaní poľnohospodárskej pôdy (z 29. novembra 1993 a z 31. januára 1998), chýba v nich však identifikácia pozemkov tvoriacich predmet nájmu, preto na ich základe nie je možné identifikovať, ktoré konkrétne parcely žalovaný užíval a ktoré sú vo vlastníctve, resp. podielovom spoluvlastníctve žalobcu. Proti predmetnému rozsudku okresného súdu sa žalobca odvolal.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom sp.zn. 9Co/754/2014 zo dňa 10. augusta 2017 odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil. V

odôvodnení rozsudku uviedol, že sa stotožňuje s právnymi závermi, ku ktorým dospel súd prvej inštancie a na tieto závery poukazuje. V konaní neboli zo strany žalobcu produkované také dôkazy, na základe ktorých by bolo možné dospieť k záveru, že žalobca je v spore aktívne legitimovaným subjektom. V uvedenej súvislosti odvolací súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že odvolacia námietka žalobcu, ktorej podstatu tvorí jeho tvrdenie, že nebol súdom prvej inštancie poučený v zmysle ust. § 120 ods. 4 zák. č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) neobstojí, pretože súd prvej inštancie si svoju poučovaciu povinnosť „bezo zvyšku“ splnil, keď doručil žalobcovi spolu s predvolaním na prvé pojednávanie aj poučenie o jeho procesných právach, ktoré prevzal podľa doručenky nachádzajúcej sa na č.l. 45 spisu dňa 12. mája 2014. V zmysle tohto poučenia mal žalobca predložiť súdu všetky dôkazy preukazujúceho jeho tvrdenia (vrátane tvrdenia o jeho aktívnej legitimácii v spore) najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí, čo neurobil, pretože niektoré z listinných dôkazov predložil súdu až po vyhlásení rozsudku.

3. Proti predmetnému rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej v texte aj „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnil tým, že odvolací súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ zák.č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“). V uvedenej súvislosti žalobca v dovolaní uviedol, že už v podanej žalobe a tiež v priebehu konania pred súdom prvej inštancie (do vyhlásenia rozsudku) podrobne odôvodnil a listinnými dôkazmi preukázal svoju aktívnu legitimáciu v spore. Tieto listinné dôkazy, okrem iného, preukazujú existenciu nájomného vzťahu medzi ním a žalovaným, preto posúdenie dohôd o užívaní poľnohospodárskej pôdy súdmi oboch inštancií ako nejasných a neurčitých právnych úkonov nie je správne, najmä ak žalovaný dohody s rovnakým obsahom uzatváral aj s ostatnými prenajímateľmi poľnohospodárskej pôdy. Zdôraznil, že súdy oboch inštancií nesprávne právne posúdili predložené listinné dôkazy, preto sú ich závery svojvoľné a neudržateľné. Na základe uvedených skutočností navrhol, aby dovolací súd podľa ust. § 449 ods. 1 a § 450 CSP rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu žalobcu uviedol, že žalobca vo svojom dovolaní uvádza rovnaké skutočnosti ako tie, ktoré už uviedol v konaní pred súdom prvej inštancie a tiež v odvolaní. V priebehu prvoinštančného a aj odvolacieho konania mal dostatočný priestor na to, aby v prvom rade preukázal svoju aktívnu legitimáciu v spore a následne aj dôvodnosť a opodstatnenosť ním uplatňovaného nároku. Žalobca však nepreukázal ani svoju aktívnu legitimáciu a ani opodstatnenosť uplatňovaného nároku, preto súd prvej inštancie správne rozhodol, keď žalobu zamietol. Rovnako správne rozhodol aj odvolací súd, ktorý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil. Postup súdov oboch inštancií bol správny, preto nie je daný dôvod, pre ktorý by malo byť dovolanie žalobcu prípustné. Navrhol, aby dovolací súd dovolanie podľa ust. § 447 písm. f/ CSP odmietol alebo aby dovolanie (v prípade, že ho vyhodnotí ako prípustné) podľa ust. § 448 CSP zamietol.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je procesne prípustné.

6. Z obsahu dovolania vyplýva, že žalobca vyvodil jeho prípustnosť z ust. § 420 písm. f/ CSP argumentujúc tým, že odvolací súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Zo znenia ust. § 420 písm. f/ CSP Civilného sporového poriadku vyplýva, že hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú v ňom uvedenú procesnú vadu sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivé súdne

konanie ale pre procesnú stranu nevyplyva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, ani dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp.zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

7. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

8. Žalovaný v dovolaní (tak ako bolo vyššie uvedené) namietal, že súdy oboch inštancií nesprávne právne posúdili ním predložené listinné dôkazy preukazujúce jeho aktívnu legitímáciu v spore. Vecná legitímácia (či už aktívna alebo pasívna) predstavuje hmotnoprávny vzťah strany sporu k prejednávanej veci. Aktívnou vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie žalobcu, z ktorého žalobcovi vyplýva ním uplatňované právo. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní označil za nesprávny procesný postup odvolacieho súdu v zmysle ust. § 420 písm. f/ CSP jeho záver o nepreukázaní aktívnej legitímácie v spore zo strany žalobcu, tak namietal v podstate vecnú správnosť rozhodnutia odvolacieho súdu, súvisiacu s právnym posúdením, ktoré nemožno považovať za procesnú vadu, ktorá by mohla spôsobiť znemožnenie realizácie jeho procesných oprávnení.

9. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej súd zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd na zistený skutkový stav neaplikoval správny právny predpis alebo ak síce správny právny predpis aplikoval, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Ani od 1. júla 2016, kedy nadobudol účinnosť zák.č. 160/2015 Z.z., Civilný sporový poriadok nie je žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci (nesprávneho vyriešenia niektorej právnej otázky súdom - v tomto prípade otázky aktívnej vecnej legitímácie) na možnosť niektorej strany civilného sporového konania uskutočňovať jej patriace procesné oprávnenia. Nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP (viď R 24/2017), pretože realizácia procesných oprávnení sa strane sporu neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014).

10. So zreteľom na uvedené dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobcu nie je v zmysle § 420 písm. f/ CSP prípustné, preto ho podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP ako procesne neprípustné odmietol.

11. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

12. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3:0

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.